10/04/2023

Η Ακολουθία του Νυμφίου στην Ευαγγελίστρια των Αγριδίων

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Το απόγευμα της Κυριακής των Βαΐων ο Πατριάρχης χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου στον Ι. Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στο ορεινό χωριό των Αγριδίων.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Σεβ. **Μητροπολίτες Μοσχονησίων κ. Κύριλλος, Μύρων κ. Χρυσόστομος,** και **Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος,** ο Θεοφιλ. Επίσκοπος Στοβίων κ. Ιάκωβος με κληρικούς από την **Ι. Αρχιεπισκοπή Αχρίδος**, και πιστοί από τα Αγρίδια.

“Ακούσαμε απόψε από το Συναξάρι της ημέρας ότι “τη αγία και **μεγάλη Δευτέρα**, μνείαν ποιούμεθα του μακαρίου Ιωσήφ του Παγκάλου, και της υπό του Κυρίου καταρασθείσης και ξηρανθείσης συκής”, ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο Παναγιώτατος στην ομιλία του. Και συνέχισε:

*“Γιατί όμως η **Εκκλησία** μας καθώρισε να ενθυμούμαστε τούτη την ημέρα τον “πάγκαλο” Ιωσήφ και το γεγονός της υπό του Κυρίου “ξηρανθείσης ακάρπου συκής”; Διότι ο Ιωσήφ, ο αγαπημένος γιός του Ιακώβ, λόγω των παθημάτων που υπέστη από τα αδέλφια του και της υπομονής και της ανεξικακίας με την οποία τα αντιμετώπισε, αποτελεί τύπο και προεικόνιση του Κυρίου μας, ενώ η “ξηρανθείσα συκή” συμβολίζει τους ανθρώπους εκείνους που δεν καρποφορούν στην πίστη και στις αρετές. Με τα δυό αυτά παραδείγματα η αγία μας Εκκλησία μας εισάγει στο κλίμα της Μ. Εβδομάδος, καλώντας μας αφ᾽ ενός να μιμηθούμε τον πάγκαλο Ιωσήφ στις αρετές και στην απόλυτη εμπιστοσύνη του στο Θεό και, αφ᾽ ετέρου, να μην ομοιάσωμε στην άκαρπη συκή, αλλά η ζωή μας να δώση πλούσιο τον αμητό των αρετών, να καρποφορή σε έργα αγαθά και θεάρεστα.*

Την ιστορία του παγκάλου Ιωσήφ θα μπορούσαμε να τη θεωρήσωμε ως μία εισαγωγή στο θείο δράμα, αφού μας αποκαλύπτει πως η ανθρώπινη ζωή έχει μια σταυρική διάσταση, και ότι, συνεπώς, η συμπόρευση με τον Χριστό σημαίνει συσταύρωση μαζί Του, όπως ακούσαμε στο εμβληματικό τροπάριο της ημέρας: *“Δεύτε ούν και ημείς συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι᾽ αυτόν ταίς του βίου ηδοναίς”. Ο Κύριος καλεί όλους εμάς τους ανά τους αιώνες μαθητές Του, δηλαδή κάθε χριστιανό, να πορευθούμε μαζί Του προς το εκούσιον Πάθος και τον Σταυρό. Όμως συσταύρωση με τον Κύριό μας σημαίνει σταύρωση του παλαιού ανθρώπου μέσα μας και νέκρωση των παθών μας. Ο μέγας απόστολος των εθνών* ***Παύλος*** *γράφει πως γινόμαστε “σύμφοιτοι τω ομοιώματι του θανάτου αυτού” και ότι “ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, ίνα καταργηθή το σώμα της αμαρτίας του μηκέτι δουλεύειν ημάς τη αμαρτία”* (Ρωμ. 6,5-6). Συμπόρευση με τον Κύριό μας, συσταύρωση μαζί Του και νέκρωση του σαρκικού φρονήματος και αποταγή του “ιδίου θελήματος” είναι οι όροι για την κατάργηση της αμαρτίας, είναι οι προϋποθέσεις “ίνα και συζήσωμεν αυτώ”. Δεν ζη κανείς την “εν Χριστώ” ζωή δίχως το βίωμα του Σταυρού, δίχως τη μετοχή του στο Πάθος του Χριστού. Τούτο, όμως, απαιτεί και προϋποθέτει ταπείνωση.

Ο Χριστός βαδίζει προς την άκρα ταπείνωση του Πάθους και του Σταυρού και καλεί κι εμάς, ως ταπεινούς συνοδοιπόρους Του, να βαδίσωμε την ίδια πορεία, να βρεθούμε μαζί Του στον ίδιο δρόμο της ταπείνωσης, διότι “εκ ταύτης της ταπεινώσεως γεννάται των ιδίων θελημάτων η νέκρωσις· εκ δε της των θελημάτων νεκρώσεως αι των ηδονών ρίζαι μαραίνονται, εκ δε τούτων πάντα τα ελαττώματα της ψυχής αποβάλλονται”, γράφει ο **Μ. Αθανάσιος**. Συμπορεύομαι με τον Χριστό σημαίνει ότι αγαπώ τον Χριστό έτσι, ώστε αποδέχομαι εκουσίως να γίνω κοινωνός της ζωής Του, της δόξας Του, αλλά και του Σταυρού Του και του Πάθους Του. Έτσι, όλη η **Μεγάλη Εβδομάδα** προβάλλεται ενώπιον κάθε πιστού σαν μια πορεία, πορεία ανηφορική, πορεία ανοδική και δύσκολη, γιατί είναι “η προς το τέλειον άνοδος”. Τούτο αποδεικνύει ότι ο Χριστός μας θέλει στο πλάι Του ζωντανούς, αληθινούς συνεργούς στο έργο της σωτηρίας. Δεν θέλει να αναμένωμεν απαθείς την θεϊκή παρέμβαση, αλλά να γίνωμε συμμέτοχοι στο σωτηριώδες σχέδιο του Θεού, δοχεία ζωντανά της αφειδώλευτης αγάπης Του και συνοδοί Του στον δρόμο της εθελούσιας σταυρικής θυσίας, δηλαδή να γίνωμε κι εμείς άνθρωποι της αγάπης στη σταυρική της διάσταση: την κάθετη προς τον Θεό και την οριζόντια προς τον άνθρωπο.

Αλλά ποιο είναι ακριβώς το τέλος αυτής της πορείας, μας το δηλώνουν τα λόγια του υμνωδού: πορευόμαστε μετά του Κυρίου, *“ίνα και συζήσωμεν αυτώ” και “ίνα συνανυψωθώμεν εις την άνω Ιερουσαλήμ, εν τη βασιλεία των ουρανών”. Σκοπός μας είναι να ζήσωμε κοντά στον Χριστό, να ενωθούμε μαζί Του, σε μια ένωση που*

κανείς δεν μπορεί να διασπάση: "Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;", ερωτά ο ***Παύλος*** *(Ρωμ. 8,35). Αυτή η πορεία προς την ένωση με τον Χριστό είναι μια πορεία απολύτως συνειδητή και εκούσια, οπότε πρέπει να είμαστε διαρκώς στραμμένοι προς τον Θεό, να έχωμε πάντα κατά νούν τον τελικό μας σκοπό, που δεν είναι εκ του κόσμου τούτου ούτε και εγκλωβίζεται στη χρονικότητα και την ενθαδικότητα, αλλά έχει εσχατολογική διάσταση: είναι η άνω Ιερουσαλήμ, η Βασιλεία των Ουρανών, εκεί όπου "τριλαμπεί το θείον φως" και όπου "ήχος καθαρός εορταζόντων". Αυτήν την άνω Ιερουσαλήμ μας υπόσχεται ο Κύριος και μας καλεί, χωρίς να αρνηθούμε και να περιφρονήσωμε τούτο τον κόσμο, να στρέψωμε προς αυτήν τον νού και την καρδιά μας, διότι ο αληθινός θρίαμβος των τέκνων του Θεού γίνεται όχι στην επίγεια αλλά στην άνω, στη μυστική Ιερουσαλήμ. Η ασκητική και μυστική μας παράδοση σ' αυτή την ανοδική προς την άνω Ιερουσαλήμ πορεία, μας καλεί να αγρυπνούμε, να μην αποναρκωθούμε από τον ύπνο στον οποίο μας βυθίζουν οι αμαρτίες και οι αστοχίες μας".*

Στη συνέχεια ο Πατριάρχης απευθύνθηκε ιδιαιτέρως στους κατοίκους των **Αγριδίων**.

"Ξεκινούμε τη συμμετοχή μας στα θεία δράματα, με την ακολουθία του πρώτου Νυμφίου, στο ευλογημένο χωριό σας, όπου γεννηθήκατε και ανδρωθήκατε όλοι εσείς, και όπου διδαχθήκατε τις μεγάλες αξίες της ζωής, από απλούς και

ταπεινούς γονείς, τίμιους και πιστούς. Όσες περιπέτειες κι αν πέρασε η Πατρίδα μας, όσο έντονα και αν βιώνει τον καιρό της σιωπής της που άρχισε το έτος 1964, την πιο μαύρη χρονιά στην ιστορία της **Ίμβρου**, είναι πάντα όμορφη η Ίμβρος για μας τους Ιμβρίους, πάντα ελκυστική, πάντα τρυφερή και γλυκειά και στοργική, έτοιμη να υποδεχθή και να σφίξη στην αγκαλιά της όλα τα ξενιτεμένα τέκνα της.

Σαν **Ίμβριος** και σαν Πατριάρχης παρακαλώ όλους τους Ιμβρίους, να μη λησμονούν το νησί μας. Μη λησμονάτε την πατρίδα μας, που αξίζει κάθε θυσία από μέρους μας. Το έχω ξαναπεί και το επαναλαμβάνω: Πατρίδα σαν την Ίμβρο δεν πρόκειται να βρούμε πουθενά. Και τόσο όμορφη άνοιξη σαν αυτή που ζούμε και αναπνέουμε τις ημέρες αυτές δεν ανθίζει πουθενά. Τα χρώματα και τις ευωδίες του τόπου μας θα τα συναντήσουμε μόνο στον Παράδεισο. Γι᾽ αυτό ξεκινούμε από εδώ το προσκύνημά μας αυτή την ευλογημένη περίοδο με την συντροφιά του Νυμφίου της Εκκλησίας καλώντας σας όλους, πάντοτε εν εγρηγόρσει και όχι εν ραθυμία, να ζήσουμε αυτές τις ημέρες μακριά από τις κακές ενθυμήσεις του παρελθόντος και τις περιπέτειες της ιστορίας. Να ζήσουμε όλοι μαζί με το ιερό δέος της σιωπής και την προσδοκία της Αναστάσεως.”

Φωτό: Νίκος Παπαχρήστου / Οικουμενικό Πατριαρχείο